

Sygn. akt V K 1220/14

1 Ds 5219/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Borkowska

Protokolant: Ewa Słowińska

w obecności Prokuratora Kai Kasprzak

po rozpoznaniu dnia 20 stycznia 2015 r., 17 marca 2015 r. oraz 5 maja 2015 r.

sprawy **W. S.**

syna W. i U. zd. C.

ur. (...) we W.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że

w lipcu 2013 r. we W., przywłaszczył powierzony mu do użytkowania, na podstawie umowy przewłaszczenia z dnia 28 maja 2013 r., samochód osobowy marki R. (...) o nr VIN (...), o wartości 10.000 zł, czym działał na szkodę G. G.,

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk

I. uznaje oskarżonego W. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, przy czym przyjmuje, że oskarżony dopuścił się tego czynu w dniu 1 sierpnia 2013 r., zaś wartość pojazdu wynosiła nie mniej niż 4.000 zł i za przypisane oskarżonemu przestępstwo na podstawie art. 284 § 2 kk wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na 2 (dwa) lata próby

III. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonego W. S. do częściowego naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz G. G. kwoty 4.000 (cztery tysiące) złotych

IV. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 70 (siedemdziesiąt) złotych oraz opłatę w kwocie 120 (sto dwadzieścia) złotych

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 września 2010 r. G. G. zawarł z W. S. umowę pożyczki na kwotę 64 000 zł, przekazując W. S. w/w kwotę w kilku transzach. Strony uzgodniły termin zwrotu pożyczki na okres za 2 miesiące. W. S. nie spłacił zaciągniętej pożyczki

w całości, zaś na dzień 28 marca 2012r. do zapłaty pozostała kwota 19.322,65 zł. G. G. bezskutecznie domagał się od W. S. zwrotu pozostałej części pożyczonej kwoty, a następnie skierował sprawę do Stałego Sądu Arbitrażowego przy Biurze (...) we W., gdyż zgodnie z umową pożyczki jej strony poddały ewentualne spory wynikające z tej umowy pod rozstrzygnięcie tego sądu.

dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego **k. 69-70, 106 - 108**

zeznania świadka G. G. **k.16-17, 44, 112-113**

Wyrokiem z dnia 28 marca 2012 r. sygn. akt Ag 124/2012 Stały Sąd Arbitrażowy przy Biurze (...) zasądził od W. S. na rzecz G. G. kwotę 19 322,65 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztami postępowania.

W. S. nie złożył do właściwego sądu powszechnego skargi o uchylenie wyroku Sądu Arbitrażowego.

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 14 sierpnia 2012 r. w/w wyrok został opatrzony klauzulą wykonalności.

dowód: odpis wyroku Stałego Sądu Arbitrażowego przy biurze (...) we W. z dnia 28 marca 2012 r. sygn. akt Ag 124/2012 wraz z klauzulą wykonalności **k. 10-15**

Po uzyskaniu klauzuli wykonalności na wyrok Sądu Arbitrażowego

G. G. skierował do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Krzyków G. M. wniosek o przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego przeciwko W. S.. Postanowieniem z dnia 5 marca 2013 r. wszczęte przez komornika postępowanie egzekucyjne zostało umorzone jako bezskuteczne.

W maju 2013 r. G. G. uzyskał informację, iż W. S. odwiesił zawieszoną wcześniej działalność gospodarczą, jak również o tym, iż dokonał sprzedaży towarów do przedsiębiorstwa (...) z G. oraz Zakładów (...) S.A. Wobec tego G. G. ponownie złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, tym razem do Komornika Sądowego dla W. M. S. wnioskując m.in. o zajęcie wierzytelności W. S. wobec w/w firm. Wierzytelności te zostały skutecznie zajęte.

dowód: zeznania świadka M. O. **k. 26 -27, 39, 114-115**

W dniu 28 maja 2013 r. na prośbę W. S. strony zawarły ustną ugodę, na podstawie której G. G. zobowiązał się do zwolnienia spod egzekucji wierzytelności przysługującej W. S. od Zakładów (...) SA, a W. S. w zamian za to zobowiązał się do całkowitej spłaty zadłużenia wobec G. G. z uzyskanej od Zakładów (...) S.A. płatności.

Celem zabezpieczenia wywiązania się przez W. S. z przyjętego zobowiązania, tego samego dnia, tj. 28 maja 2013 r., pomiędzy W. S. jako dłużnikiem, a G. G., reprezentowanym przy dokonaniu tej czynności przez swojego pełnomocnika M. O. - Prezesa Zarządu (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą we W., jako wierzycielem, zawarta została umowa przewłaszczenia, której przedmiotem był samochód osobowy marki R. (...) o nr VIN (...). Wartość netto przedmiotowego samochodu została w umowie określona na kwotę 10 000 zł.

Strony, zgodnie z § 2 umowy przewłaszczenia, zastrzegły przy tym, że jeżeli orzeczona wyrokiem Sądu Arbitrażowego przy Biurze (...) we W. kwota 19 332,65 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami postępowania przed tym Sądem zostanie zapłacona do dnia 25 czerwca 2013 r. to nastąpi zwrotne przeniesienie własności w/w samochodu osobowego (§ 2 umowy przewłaszczenia).

Stosownie do § 4 przedmiotowej umowy przewłaszczenia W. S. zatrzymał przewłaszczony samochód osobowy w swoim władaniu przyjmując na siebie odpowiedzialność za zachowanie rzeczy w należytym stanie, umożliwiającym zaspokojenie z niej roszczeń wierzyciela W. S..

Strony w/w umowy przewłaszczenia zastrzegły również, że przewłaszczający bez zgody wierzyciela nie może przewłaszczonej rzeczy sprzedać (§ 5 umowy przewłaszczenia).

Ponadto zgodnie ustaliły, iż w przypadku braku zapłaty w/w należności do dnia 25 czerwca 2013 r. wierzyciel G. G. wezwie pisemnie przewłaszczającego W. S. do wydania przedmiotu przewłaszczenia w ciągu 7 dni od otrzymania wezwania (§ 6 umowy przewłaszczenia).

dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego **k. 69-70, 106 -108**

zeznania świadka G. G. **k.16-17, 44, 112-113**

zeznania świadka M. O. **k. 26 -27, 39, 114-115**

umowa przewłaszczenia z dnia 28 maja 2013 r. **k. 19-20**

pełnomocnictwo G. G. dla (...) Konsorcjum (...) **k.81**

Stanowiący przedmiot umowy przewłaszczenia samochód osobowy marki R. (...) o nr VIN (...), wyprodukowany w 2001 r., został przez W. S. sprowadzony w dniu 20 kwietnia 2013 r. z terytorium Republiki Federalnej Niemiec za kwotę 1 000 euro, a następnie zarejestrowany na jego rzecz w Urzędzie Miejskim W. w maju 2013 r. Pojazdowi nadano nr rejestracyjny (...).

dowód: umowa kupna - sprzedaży używanego pojazdu mechanicznego z dnia 20 kwietnia 2013 r. **k.122**

informacja **k. 99**

karta informacyjna pojazdu **k. 134**

decyzja Prezydenta W. NR (...)5410.1. (...)2014.JK z dnia 19 maja 2014 r. **k.135**

Po zawarciu opisanej wyżej ustnej ugody oraz podpisaniu umowy przewłaszczenia G. G. wniósł do komornika wniossek o zawieszenie postępowania egzekucyjnego oraz zwolnienie spod zajęcia zajętych wierzytelności W. S..

dowód: zeznania świadka M. O. **k. 26 -27, 39, 114-115**

Pomimo, iż G. G. wypełnił postanowienia ugody, W. S. nie spłacił na jego rzecz zadłużenia, wobec czego stosownie do postanowień umowy przewłaszczenia z dnia 28 maja 2013 r. G. G., działający przez M. O., pismem z dnia 12 lipca 2013 r., doręczonym W. S. w dniu 24 lipca 2013 r., wezwał W. S. do wydania, stanowiącego zabezpieczenie wierzytelności, samochodu osobowego marki R. (...).

dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego **k. 69-70, 106**

zeznania świadka G. G. **k.16-17, 44, 112-113**

pismo G. G. do W. S. z dnia 12 lipca 2013 r. wraz z dowodem doręczenia **k. 23-24**

Do chwili obecnej W. S. nie wydał G. G. przedmiotowego samochodu m-ki R. (...), który został przez niego sprzedany w dniu 16 maja 2014 r. za kwotę 4.000 zł. O zbyciu pojazdu w dniu 5 maja 2015 r. został zawiadomiony Urząd Miejski W..

W. S. nie dokonał na rzecz G. G. żadnej wpłaty z pieniędzy, które uzyskał ze sprzedaży auta.

dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego **k. 69-70, 106 -108**

umowa sprzedaży samochodu z dnia 16 maja 2014 r. **k.143**

zeznania G. G. **k.16-17, 44, 112-113**

W okresie od końca lipca 2013 r. do końca roku 2013 r. pełnomocnik G. G. M. O. prowadził z W. S. rozmowy w przedmiocie polubownej spłaty przez niego zadłużenia wobec G. G., w trakcie których W. S. oświadczył, iż sprzedał samochód osobowy marki R. (...) o nr VIN (...) oraz że zadeklarowana przez niego przy zawarciu umowy przewłaszczenia wartość samochodu była zawyżona.

dowód: zeznania świadka M. O. **k. 26 -27, 39, 114-115**

Oskarżony W. S. ma 32 lata. Jest żonaty i ma dwoje dzieci w wieku 8 i 2 lat. Posiada wykształcenie średnie. Zatrudniony jest w firmie (...) jako przedstawiciel handlowy z wynagrodzeniem równym płacy minimalnej. Prowadzi również własną działalność gospodarczą.

W. S. był w przeszłości karany sędownie. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej z dnia 14 sierpnia 2007 r. oskarżony o popełnienie czynu z art. 229 § 3 kk został skazany na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby wynoszący 3 lata. Oskarżonemu wymierzona została również grzywna w wysokości 50 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł.

dowód: oświadczenie oskarżonego **k.106**

dane osobopoznawcze **k. 65**

dane o karalności **k. 67**

Oskarżony W. S. w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do zarzucanego mu czynu wskazując, że sprzedał samochód do komisju z uwagi na swoją nieznajomość przepisów prawnych (k. 69-70). W toku postępowania przed Sądem oskarżony wskazał natomiast, iż w istocie zbył przewłaszczony samochód osobowy, ale nie w złej wierze. Wyjaśnił przy tym, iż spłacił G. G. niemal całą pożyczkę (oprócz kwoty 5000 zł), część kwot przekazywał jednak w gotówce, na co nie ma pokwitowań. Wskazał nadto, iż sprzedał przedmiotowy samochód za około 3500 zł, albowiem potrzebował środków do życia. Z tego też powodu nie przekazał G. G. nawet części z uzyskanej ze sprzedaży kwoty. Oskarżony wyjaśnił też, że od razu po otrzymaniu wezwania do wydania pojazdu skontaktował się z reprezentującą G. G. kancelarią i przekazał informację, że auto zostało przez niego sprzedane. Z wyjaśnień oskarżonego wynika również, iż nie on ustalał wartości pojazdu wskazaną w umowie przewłaszczenia, uczynił to pełnomocnik G. G., sam oskarżony nie kwestionował tej wartości, gdyż zależało mu na zwolnieniu rachunku bankowego, oskarżony mówił jednak M. O., że auto jest warte ok. 4.000-4.800 zł. Oskarżony wskazał, że przed podpisaniem umowy przewłaszczenia nikt nie oglądał samochodu (k. 106-108).

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego Sąd uznał je za wiarygodne w przeważającej części, gdyż oskarżony nie kwestionował swojego sprawstwa. Oskarżony konsekwentnie przyznawał bowiem, iż zawarł z M. O., reprezentującym G. G., umowę przewłaszczenia i że pomimo braku spłaty zabezpieczonego tą umową zobowiązania sprzedał samochód osobowy będący jej przedmiotem. Sąd nie dał natomiast wiary twierdzeniom oskarżonego jakoby jego zadłużenie wobec G. G. było znacząco niższe niż podawana przez pokrzywdzonego kwota. Twierdzenia te nie mają żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym zebrany w sprawie i stoją w sprzeczności z zeznaniami świadków M. O. i G. G.. Wskazać również należy, iż o wysokości tego zobowiązania orzekł wyrokiem z dnia 28 marca 2012 r. sygn. akt Ag 124/2012 Stały Sąd Arbitrażowy przy Biurze (...). Oskarżony nie zakwestionował tego orzeczenia, odstępując od możliwości złożenia do właściwego sądu powszechnego skargi o uchylenie wyroku Sądu Polubownego. W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że oskarżony wiedział o zapadłym orzeczeniu, albowiem odwołuje się do niego podpisana przez W. S. w dniu 28 maja 2013 r. umowa przewłaszczenia. Co więcej, W. S. nie zakwestionował wysokości zobowiązania wobec G. G. również na etapie podpisania przedmiotowej umowy. Odnosząc się natomiast do argumentacji oskarżonego w zakresie w jakim swoje działanie polegające na zbyciu pojazdu tłumaczy nieznajomością prawa, należy wskazać, iż jako profesjonalny przedsiębiorca oskarżony winien zdawać sobie sprawę z konsekwencji

swoich działań, tym bardziej, iż zakaz zbywania przewłaszczonego pojazdu został wyrażony literalnie w § 5 umowy przewłaszczenia z dnia 28 maja 2013 r.

W wyjaśnieniach oskarżonego pojawia się natomiast sprzeczność co do tego, kiedy nastąpiło zbycie przedmiotowego pojazdu. Początkowo W. S. stwierdził, iż dokonał tej sprzedaży wkrótce po podpisaniu umowy przewłaszczenia, w lipcu 2013 r., natomiast na rozprawie w dniu 5 maja 2015 r. przedłożył kopię umowy, z której wynika, iż zbycie to nastąpiło w dniu 16 maja 2014 r. W ocenie Sądu faktyczna data zbycia tego pojazdu pozostaje bez znaczenia dla kwestii sprawstwa oskarżonego w zakresie czynu z art. 284 § 2 k.k. Już bowiem w dacie doręczenia oskarżonemu wezwania do wydania pojazdu, W. S. nie zamierzał wywiązać się z tego zobowiązania i planował zadysponować samochodem jak jego właściciel, którym w świetle umowy przewłaszczenia już nie był. Z zasad doświadczenia życiowego wynika również, iż pozostawiając auto w komisie właściciel pojazdu nie otrzymuje umowy jego sprzedaży. Faktycznie zatem oskarżony mógł oddać auto do komisji w lipcu 2013 r., natomiast do sporządzenia umowy sprzedaży z dnia 16.05.2014 r. doszło jedynie na potrzeby niniejszego postępowania.

Wyjaśnienia wymaga również kwestia tego z czyjej inicjatywy wartość pojazdu w umowie przewłaszczenia została określona na 10.000 zł. Sąd nie dał wiary oskarżonemu w części w jakiej wskazywał on, iż rzeczywista wartość przewłaszczonego pojazdu została przez strony umowy zawyżona z inicjatywy pełnomocnika pokrzywdzonego M. O., albowiem oznaczałoby to, iż z zupełnie niewytłumaczalnych powodów M. O. działał na szkodę swojego mandanta. Należy przy tym wskazać, iż z zeznań M. O. wynika, że po otrzymaniu wezwania do wydania pojazdu, oskarżony kontaktował się z nim wskazując, że w rzeczywistości samochód nie jest tyle wart. Gdyby zatem oskarżony już w momencie podpisywania umowy przewłaszczenia podnosił, że samochód jest wart około 4000 zł, to nie byłoby to zaskoczeniem dla pełnomocnika pokrzywdzonego. Trzeba też jednak podkreślić, iż określenie wartości pojazdu w umowie przewłaszczenia miało znaczenie całkowicie drugorzędne. Umowa ta miała być jedynie formalnością, pokrzywdzony i M. O. zakładali bowiem, że mogą zaufać oskarżonemu i skoro idą mu „na rękę” zwalniając wiarygodność spod zajęcia, to oskarżony spłaci zadłużenie wobec G. G.. Z zeznań M. O. jednoznacznie wynika, że żaden z nich nie był w rzeczywistości zainteresowany przejęciem tego samochodu. Za takim wnioskiem przemawia również brak jakichkolwiek działań ze strony pokrzywdzonego czy M. O. mających na celu zweryfikowanie podawanej przez oskarżonego wartości pojazdu czy też jego stanu technicznego, bezspornym jest bowiem, że żaden z nich nawet nie widział pojazdu będącego przedmiotem umowy przewłaszczenia. To właśnie świadczy o czysto formalnym charakterze umowy przewłaszczenia, gdyby bowiem pojazd R. (...) miał stanowić rzeczywiste zabezpieczenie wywiązania się przez oskarżonego ze swojego zobowiązania, to oczywistym jest, iż racjonalnie działający wierzyciel podjąłby kroki mające na celu ustalenie faktycznej wartości samochodu.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał konkretne, spójne i logiczne zeznania **świadka M. O.**, który w sposób szczegółowy opisał okoliczności w jakich doszło do zawarcia umowy przewłaszczenia z dnia 28 maja 2013 r., jak również działania oskarżonego już po jej zawarciu. Zeznania świadka M. O. w pełni korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, tj. zarówno z dowodami z dokumentów jak i zeznaniami świadka G. G..

W ocenie Sądu za wiarygodne należało uznać również konsekwentne i logiczne zeznania świadka **G. G.**, które korespondują z zeznaniami świadka M. O., zebranymi w sprawie dowodami z dokumentów, jak i częściowo wyjaśnieniami samego oskarżonego. Świadek ten potwierdził zarówno fakt udzielenia oskarżonemu pożyczki, jak również okoliczność, iż działając przez swego pełnomocnika zawarł z W. S. umowę przewłaszczenia na zabezpieczenie nie spłaconego przez niego zobowiązania. Wskazał następnie, iż pomimo nie wywiązania się z przedmiotowej umowy, W. S. wezwany do wydania stanowiącego przedmiot przewłaszczenia samochodu do dziś tego nie uczynił. Należy zauważyć, iż zeznania świadka G. G. nie są tak szczegółowe jak zeznania M. O., co jednak nie dziwi w sytuacji gdy to właśnie jemu, jako profesjonalistcie, pokrzywdzony polecił, w jego imieniu i na jego rzecz, wyegzekwowanie przysługującej od W. S. wiarygodności.

Za wiarygodne Sąd uznał wreszcie zebrane w sprawie dowody z dokumentów, jako że żadna ze stron w toku procesu nie podważyła skutecznie ich wiarygodności i autentyczności.

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów Sąd uznał, iż oskarżony swoim zachowaniem zrealizował ustawowe znamiona przestępstwa przywłaszczenia powierzonego mienia ruchomego sankcjonowanego przepisem art. 284 § 2 kk.

Zachowanie sprawcy przestępstwa sprzeniewierzenia polega na przywłaszczeniu rzeczy mu powierzonej (np. oddanej na przechowanie, w zastaw, użyczonej, oddanej w komis, leasing, itp.). Przestępstwo przywłaszczenia powierzonego mienia opisane w art. 284 § 2 kk. może być popełnione tylko w zamiarze bezpośrednim, a więc w sytuacji gdy sprawca działa z wolą postąpienia z cudzą rzeczą (lub prawem majątkowym), tak jakby był jej właścicielem. W ocenie Sądu nie budzi żadnych wątpliwości, że z takim właśnie zamiarem działał oskarżony, kiedy rozporządził nie będącym już jego własnością samochodem osobowym marki R. (...) o nr VIN (...). Świadczy o tym jednoznacznie zachowanie oskarżonego, który pomimo, iż nie spłacił swojego zadłużenia wobec pokrzywdzonego G. G., wezwany do wydania w/w samochodu nie uczynił tego. Oskarżony sam przyznał, iż sprzedał przedmiotowy samochód za kwotę 4 000,00 zł, co oznacza, iż powiększył o tę kwotę swój majątek, natomiast żadna część tej kwoty nie została przekazana G. G. tytułem spłaty zadłużenia. W ocenie Sądu koniecznym było jednak zweryfikowanie podanej w zarzucie wartości przedmiotu przestępstwa, którą Sąd określił jako nie mniejszą niż 4.000 zł. W świetle zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania wskazana w umowie przewłaszczenia wartość samochodu wydaje się mocno zawyżona. Trudno bowiem zakładać by dwunastoletni samochód R. (...) (przy uwzględnieniu faktu szybkiej utraty wartości pojazdów, zwłaszcza francuskich producentów) wart był 10.000 zł. W ocenie Sądu za realną wartość pojazdu należy uznać kwotę jaką oskarżony za ten samochód zapłacił, a następnie sprzedając go – za niego otrzymał, tj. kwotę ok. 4.000 zł. Sąd zmienił również opis czynu w zakresie daty jego popełnienia, przyjmując jako tę datę dzień 1 sierpnia 2013 r. Zgodnie bowiem z treścią § 6 umowy przewłaszczenia z uwagi na brak zapłaty ze strony oskarżonego wierzyciel wezwał go pisemnie do wydania pojazdu w terminie 7 dni. Wezwanie to zostało doręczone na podany przez oskarżonego adres w dniu 24.07.2013 r. Ostatnim dniem, w którym oskarżony mógł wywiązać się z obowiązku wydania pojazdu był zatem dzień 31.07.2013 r., zaś od dnia 01.08.2013 r. W. S. pozostawał już w zwole. Tego też dnia w sposób jednoznaczny ujawnił się zamiar przywłaszczenia pojazdu przez oskarżonego.

W ocenie Sądu stopień społecznej szkodliwości czynu i zawinienia oskarżonego z całą pewnością są wysokie. Oskarżony działał w pełni świadomie i już w momencie podpisywania umowy przewłaszczenia nie miał zamiaru wywiązać się z jej postanowień. W. S. wprowadził nadto pokrzywdzonego w błąd, obiecując mu spłacenie długu pod warunkiem zwolnienia spod zajęcia wierzytelności przysługującej oskarżonemu wobec innego podmiotu. Oskarżony wykorzystał więc zaufanie G. G., wynikające z uprzedniej znajomości obu mężczyzn. Jako okoliczność zmniejszającą stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd uznał fakt, iż przedmiot umowy przewłaszczenia w rzeczywistości nie miał być przejęty przez pokrzywdzonego, zaś umowa ta była niejako formalnością mającą na celu skłonienie oskarżonego do wywiązania się ze zobowiązania. Jako okoliczności korzystne dla oskarżonego Sąd poczytał przyznanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz prowadzenie ustabilizowanego trybu życia. Co do uprzedniej karalności W. S., to nie była ona brana pod uwagę jako okoliczność obciążająca, skoro z daty wydania wyroku wskazanego w karcie karnej wynika, iż powinno już nastąpić zatarcie tego skazania z mocy prawa.

Z powyższych względów Sąd uznał karę 6 miesięcy pozbawienia wolności za adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia oskarżonego, nadto w ocenie Sądu kara w takim wymiarze powinna wpłynąć wychowawczo i zapobiegawczo na oskarżonego, a także w sposób właściwy oddziaływać na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu dla osiągnięcia celów kary nie jest konieczne wymierzanie oskarżonemu kary o charakterze izolacyjnym. Zdaniem Sądu świadomość możliwości odbycia kary pozbawienia wolności w zakładzie karnym, w przypadku zarządzenia jej wykonania, będzie dla W. S. wystarczającym bodźcem do przestrzegania porządku prawnego i zachowywania się zgodnie z obowiązującymi przepisami. Wyznaczony dwuletni okres próby powinien z kolei okazać się wystarczający dla zweryfikowania postawionej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Sąd zobowiązał oskarżonego do częściowego naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz G. G. kwoty 4 000 zł, mając na uwadze, że wobec warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, konieczność naprawienia szkody stanowić będzie dla oskarżonego jedyną realną dolegliwość i z pewnością odniesie wobec niego skutek wychowawczy i pomoże mu zrozumieć nieopłacalność naruszania porządku prawnego. Naprawienie szkody w orzeczonym wymiarze spełni również wobec pokrzywdzonego funkcję kompensacyjną. Jednocześnie z uwagi na wskazanie, iż zasądzona kwota 4.000 zł stanowi jedynie częściowe naprawienie szkody, Sąd dał pokrzywdzonemu możliwość ewentualnego dochodzenia pozostałej części szkody w postępowaniu cywilnym.

Na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych kierując się zasadą ponoszenia odpowiedzialności za wynik procesu Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 70,00 zł oraz opłatę w kwocie 120,00 zł.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi oskarżyciela posiłkowego